

Tiberius vyhlížel skrz tenké železné mříže a svíral je ve zkroucených prstech. V kovových koších kolem něj hořely ohně a osvětlovaly vyobrazení Jupitera nad jeho hlavou. Chrámy okolo citadely na severním výběžku Kapitolu byly v tu hodinu tiché. Zdálo se, že po bouři ztichlo celé město, ale když Tiberius vyhlédl na Forum, viděl, že tomu tak není. Z té výšky nemohl slyšet lidský šum. A přesto tam Římané byli, pracovali, spali, souložili, jedli a zabíjeli se navzájem. Při té myšlence se pousmál. Černočerná tma skrývala dobro i zlo, ale on stál vysoko nad vším. Byl to obraz impéria, který mu dělal dobře.

Vrhl letmý pohled na člověka čekajícího na leštěném kamenném, v řetězech a s hlavou pokorně skloněnou.

„Víš, proč tomuto místu říkáme Kapitolský pahorek, Seiane?“ otázal se císař.

Otočil se od okna. V druhé ruce držel hedvábný šátek. Ten si teď přitiskl k ústům a vdechoval intenzivní vůni. Složená látka byla napuštěná směsí růžového oleje a myrhy. V posledním roce mu začalo páchnout z úst, což byl příznak stárnutí nebo vnitřního rozkladu. Nedokázal snášet ten hnilobný zápach, a tak dýchal přes látku, jako když jiní lidé upíjejí víno. Pleť se mu slabě leskla vonnými silicemi.

Klečící muž hned neodpověděl. Seianus stále přemýšlel, stále uvažoval, zda existuje naděje, že by mohl přežít. Tiberia to svým způsobem povznášelo. Cítil, jak jeho smysly ožívají při vzpomínkách na Capri. Naděje byla křehká věc, zoufale vzývaná muži i ženami, svobodnými občany i otroky. Až do posledního okamžiku, dokonce i na samém konci se lidé odvažovali doufat, že se císař dá obměkčit a oni budou zachráněni. Někdy si říkal, že je to snad jeho největší rozkoš: roznitit v nich tu naději, sledovat, jak se pod dojmem náznaků a smlouvání

rozhořívá, a pak ji uhasit, zatímco se oběti svíjejí u jeho nohou. Snažil se jim v tu chvíli hledět do očí, co nejvíc se jim přiblížit, aby zjistil, zda umírají s nadějí v srdci, nebo se jí už vzdali a nechávají to okřídlené stvoření, které on přivedl k životu, zmizet v nenávratnu. U všech bohů, jak je miloval, i se všemi jejich dětinskými vrtochy. Dokonce i Seiana...

„No tak, Seiane, ještě stále máš jazyk v ústech. Copak mezi námi nemůže nastat mír? Donutíš mě, abych se stal tvým soudcem?“

Muž na zemi vzhlédl a Tiberius pocítil, jak mu staré srdce poskočilo vzrušením. Bylo to tady, ta zoufalá naděje odporující veškerému rozumu i zkušenosti. Císař věděl, že Seianus promluví, ještě dřív než se pohnul, dřív než řetězy zařinčely o mramorovou podlahu. Tiberius ~~skoro~~ všechno pokazil, když se mu v hrudi začal vzmáhat kašel. Zadržel ho a sledoval, jak se Seianus nadechuje, ale ne: záchvat kašle musel přijít, drsný a příliš hlasitý, takže zahnal celé kouzlo okamžiku.

Když ho to přešlo, otřel si Tiberius ústa rozhněvaný na vlastní slabost. Cítil pach krve. Běžně cítil její chuť, když mu krvácely dásně. Ale dnes večer cítil i její temný zápach. Páchla vždycky takhle? Byl to obraz zkaženosti, jako by všichni lidé byli naplnění prosakující, zatuchlou tekutinou. Ta myšlenka byla nesnesitelná...

S úlevou zavřel oči, když Seianus konečně promluvil. Hlas měl chraplavý, ale pořád silný. Císařem projel příjemný záchvěv, jako by mu po kůži přejížděl kočičí jazyk.

„Už jsem to jméno slyšel,“ řekl Seianus. „Capitolinus byl konzul... anebo tribun? Ubránil město před nepřitelem.“

„Tak to skutečně bylo, Seiane! Jsi výjimečný muž, vždycky jsem to říkal. Ano, před dávnými časy, když Řím sotva odrostl plenkám. Představ si, že ten muž byl pojmenován po tomhle pahorku. Capitolinus se narodil v domě, který stál přímo tady. Původní jméno pochází z dob, kdy tu naši předkové kopali